

Αντί προλόγου...

Συνεχίζοντας τη θεματική που αφορά στην εφηβεία, η σημερινή ταινία προσεγγίζει μερικά από τα ταμπού της δυτικής, τουλάχιστον, κοινωνίας όπως είναι το σεξ πριν από την ενηλικίωση, η ανεπιθύμητη εφηβική εγκυμοσύνη και γενικότερα οι οικογενειακές σχέσεις.

Κινηματογραφικά, οι παραπάνω αναφορές γίνονται με τη χρήση «έξυπνων» διαλόγων και με τρικλοποδιές σε ό,τι θεωρείται φυσιολογικό και καθωσπρέπει. Επιπλέον, με μία χαλαρή διάθεση όπου δεν υπάρχει κάποια τακτοποιημένη διάκριση μεταξύ σωστού και λάθους και ένα μουσικό φόντο που επαληθεύει όσα αναφέρθηκαν.

Στο έντυπο, αυτή τη φορά, είναι συνημμένο ένα διήγημα και το σάουντρακ της ταινίας. Το διήγημα λέγεται «Δεσποινίς Κόρα», είναι γραμμένο από τον Χούλιο Κορτάσαρ και αναφέρεται στην ιστορία ενός αγοριού που μπαίνει στο νοσοκομείο για μια απλή εγχείριση ρουτίνας για σκωληκοειδίτιδα κι αναπτύσσει μια περίεργη σχέση με την παραλίγο συνομήλική του νοσοκόμα.

Γιατί όμως οι συγκεκριμένες ταινίες και διηγήματα; Προσπαθώντας να εξηγήσω που συναντιούνται οι ταινίες και τα διηγήματα αυτού του αφιερώματος, θα έλεγα ότι σημείο συνάντησης τους είναι ένα είδος «ντροπαλότητας», με την έννοια, όμως, της συστολής και της επιφυλακτικότητας μπροστά στο νέο.

Αυτή την ντροπαλότητα έχει, φερ' ειπείν, ο Charlie στην πρώτη ταινία, η Juno στη δεύτερη, τα αγόρια και η νεαρή νοσοκόμα στα δύο διηγήματα. Και να μερικές σκέψεις που μένουν ανοιχτές: Πώς διατυπώνεται η ντροπή σ' αυτή την ηλικία με διαφορετικούς τρόπους; Πώς απαντάται και ποια εγγύτητα δημιουργεί στη σχέση με τους γύρω;

Σίγουρα θεματικές αυτού του είδους είναι αδύνατο να εξαντληθούν μέσα σε δύο ταινίες, κάποια κείμενα και λίγες κουβέντες, ενώ αν θέλεις να μιλήσεις εκτενέστερα, δε γίνεται παρά να μιλήσεις και προσωπικά.. Άλλωστε υπήρξες κι εσύ έφηβος, οπότε αναπόφευκτα οδηγείσαι σε μία αναστοχαστική προσέγγιση της δικής σου εφηβείας, αν και όπως τη θυμάσαι.

Έτσι, σκεπτόμενος προς τα πίσω και πέφτοντας στην παγίδα να μιλήσω εξ ονόματος άλλων, έχω στο μυαλό μου μία έφηβη που –θα ήθελα να- λέει: *«Σημασία έχει αυτό που σκέφτομαι και νιώθω εγώ κι όχι αυτό που ερμηνεύεται εσείς. Έτσι, τοποθετώ τα σημάδια ρήξης μου με τον κόσμο των ενηλίκων, καθώς τα ερωτήματά μου συμβαίνουν πάντα σε χρόνο Ενεστώτα· οπότε και οι απαντήσεις θα πρέπει να διατυπώνονται στον ίδιο χρόνο, καθώς το μέλλον φαντάζει μακριά και συνεχώς αργεί, καθώς τα πάντα φλέγονται αντί να ωριμάζουν κι η ζωή βιώνεται, δεν τακτοποιείται...»*.

«Η δεσποινίς Κόρα»¹

we'll send your love to college,

all for a year or two,

And then perhaps in time the boy will do for you.

THE TREES THAT GROW SO HIGH

(Αγγλικό δημοτικό τραγούδι)

Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν μου επιτρέπουν να περάσω τη νύχτα στην κλινική, με το αγόρι μου, επιτέλους είμαι η μητέρα του, και ο γιατρός Ντε Λουίζι μας σύστησε προσωπικά στο διευθυντή. Μπορούσαν να βάλουν στο δωμάτιο ένα ντιβάνι για να μείνω κοντά του, ωστόσο να συνηθίσει το καημένο, που είχε κιτρινίσει καθώς περνούσαμε την εξώπορτα από φόβο μήπως το πάρουν αμέσως να το εγχειρίσουν, αλλά ποιος ξέρει, μπορεί κι εξαιτίας αυτής της μυρουδιάς των κλινικών, άλλωστε κι ο πατέρας του ήταν τόσο νευρικός, δεν έβλεπε την ώρα να φύγει, όμως εμένα έπρεπε να μ' αφήσουν να μείνω με το παιδί. Στο κάτω κάτω, μόλις που έκλεισε τα δεκαπέντε κι ούτε του φαίνεται, συνηθισμένος καθώς είναι να μην ξεκολλάει από κοντά μου, αν και τώρα τελευταία, κι αφότου φόρεσε τα μακριά παντελόνια, μου καμώνεται τον μεγάλο και θέλει να δείχνει άντρας. Φαντάζομαι πως ένιωσε όταν κατάλαβε πως δεν μ' αφήνουν να μείνω κοντά του, πάλι καλά που ο πατέρας του τού μίλησε, το βοήθησε να φορέσει τις πιτζάμες του και να ξαπλώσει στο κρεβάτι. Κι όλα αυτά εξαιτίας αυτής της μυξιάρας της νοσοκόμας, γιατί αμφιβάλω αν έχει τέτοια εντολή απ' τους γιατρούς και πως δεν το κάνει από σκέτη κακία. Φι' αυτό και καλά έκανα που επέμεινα και που τη ρώτησα μήπως έκανε λάθος επιμένοντας πως έπρεπε να φύγω. Δεν έχεις παρά να την κοιτάξεις, άλλωστε, για ν' αντιληφτείς τι μέρος του λόγου είναι, μ' εκείνο το μοιραίο ύφος της, την άσπρη ποδιά τσιτωμένη απάνω της, ένα νιάνιαρο της κακιάς ώστε, που παριστάνει τη διευθύντρια της κλινικής. Κάτι τέτοια όμως δεν περνάνε σ' εμένα, και καλά έκανα που της το φώναξα να το καταλάβει, και μάλιστα έτσι που ο μικρός δεν ήξερε που να κρυφτεί απ' την ντροπή του, κι ο πατέρας του που να κοιτάξει, αν και δεν έχασε, σίγουρα, την ευκαιρία να κρυφοκοιτάξει τις γάμπες της, όπως συνήθως. Το μόνο που με παρηγορεί είναι το περιβάλλον, και δεν υπάρχει αμφιβολία πως είναι κλινική για καθωσπρέπει ανθρώπους. Το αγόρι μου έχει στο προσκέφαλό του ένα πολύ ωραίο πορτατίφ για να διαβάξει τα περιοδικά του, και ο πατέρας του, ευτυχώς, θυμήθηκε να του φέρει μέντες τις καραμέλες που του αρέσουν περισσότερο. Ωστόσο αύριο το πρωί, το πρώτο που θα κάνω μόλις ξυπνήσω θα είναι να τηλεφωνήσω του γιατρού Ντε Λουίζι να βάλει στη θέση της αυτή τη φαντασμένη τσούπρα. Ως τότε, όμως, ας δούμε αν οι κουβέρτες είναι αρκετά ζεστές, να μην κρυολογήσει το παιδί μου. Καλό θα ήταν να ζητήσω άλλη μια καλού – κακού. Αν είναι αρκετά ζεστές! Καλά που το αποφάσισαν να φύγουν, επιτέλους, η μαμά πιστεύει πως είμαι ακόμα μικρό παιδί, κι όλο με πρήζει. Σίγουρα η νοσοκόμα να σκεφτεί πως δεν είμαι ικανός να ζητήσω ό,τι χρειάζομαι, γι' αυτό, και με κοίταζε έτσι όταν η μαμά άρχισε να της φωνάζει... Δεν καταλαβαίνω γιατί θύμωσε που δεν την άφησαν να κοιμηθεί στην κάμαρά μου, είμαι αρκετά μεγάλος πια νομίζω για να κοιμάμαι τη νύχτα μόνος μου. Και

σ' αυτό το κρεβάτι θα κοιμηθώ ωραία, άλλωστε τέτοια ώρα δεν ακούγεται το παραμικρό, μονάχα που και που ο θόρυβος του ασανσέρ, που μου θυμίζει εκείνη την τρομακτική ταινία, που ήταν, καλή ώρα, σε μια κλινική, και τα μεσάνυχτα άνοιξε σιγά σιγά η πόρτα, και η παράλυτη γυναίκα έβλεπε να μπαίνει ο άνθρωπος με την άσπρη μάσκα...

Η νοσοκόμα είναι αρκετά συμπαθητική, γύρισε στις εξήμισι με κάτι χαρτιά και άρχισε να με ρωτάει ολόκληρο το όνομά μου, την ηλικία μου και τα τέτοια. Μόλις την είδα έκρυψα το περιοδικό, γιατί θα 'ταν καλύτερα να μ' έβρισκε να διαβάζω κανένα βιβλίο και όχι κόμικς. Πιστεύω πως αντιλήφθηκε την κίνησή μου, όμως δεν είπε τίποτα, σίγουρα είναι ακόμα θυμωμένη με τα λόγια της μαμάς και θα νομίζει πως κι εγώ είμαι ίδιος σαν κι εκείνη και πως θ' αρχίσω να τη διατάζω το ένα και τα' άλλο. Με ρώτησε αν με πονούσε η σκωληκοειδίτις μου, και της είπα όχι, κι ότι απόψε αισθανόμουν πολύ καλά. «Για να δούμε το σφυγμό», μου είπε, και αφού τον πήρε σημείωσε κάτι στην πινακίδα και την κρέμασε στα πόδια του κρεβατιού. «Πεινάς;», με ρώτησε, και νομίζω πως κοκκίνισα γιατί με ξάφνιασε που μου μίλησε στον ενικό, είναι τόσο νέα που μου κάνει εντύπωση. Της είπα όχι, όμως ήταν ψέμα, γιατί αυτή την ώρα πάντα πεινάω. «Απόψε να δειπνήσει πολύ ελαφρά», είπε, και πριν προλάβω να καταλάβω τι έκανε, μου πήρε το σακουλάκι με τις μέντες κι έφυγε. Δεν ξέρω αν πήγα να της πω κάτι, μάλλον όχι. Μ' έπιασαν τα νεύρα μου που μου τό 'κανε αυτό σα να 'μωνα κανένα παιδάκι, θα μπορούσε να μου πει πολύ ωραία ότι δεν κάνει να φάω καραμέλες, μα να μου τις πάρει... Σίγουρα θα 'ταν νευριασμένη με τη μαμά και ξέσπασε απάνω μου, έτσι από κακία. Πάντως, μόλις έφυγε μου πέρασε κι ενώ ήθελα να της κρατάω μούτρα, δεν μπορούσα. Τι νέα που είναι, πάω στοίχημα ότι δεν είναι ούτε δεκαεννιά χρονώ, και πρέπει να πήρε τώρα κοντά το δίπλωμά της. Ίσως να ξαναπεράσει για να μου φέρει το φαγητό· θα την ρωτήσω πως τη λένε, αφού θα είναι η νοσοκόμα μου θα πρέπει να ξέρω τα' όνομά της. Αντί γι' αυτήν όμως ήρθε κάποια άλλη, μια πολύ ευγενική κυρία ντυμένη στα γαλάζια που μου 'φερε σούπα και φρυγανιές και μου 'δωσε να πω κάτι χαπάκια πράσινα. Με ρώτησε κι αυτή πώς με λένε κι αν αισθανόμουν καλά, και μου 'πε πως σ' αυτό το δωμάτιο θα κοιμόμουν αήσυχα γιατί ήταν ένα από τα πιο καλά της κλινικής, και είναι αλήθεια, γιατί κοιμήθηκα ως τις οχτώ σχεδόν που ήρθε και με ξύπνησε μια νοσοκόμα μικροκαμωμένη και ρυτιδιασμένη σα μαϊμού αλλά πολύ συμπαθητική και μου είπε ότι μπορούσα να σηκωθώ και να πλυθώ αλλά προηγουμένως μου έδωσε ένα θερμόμετρο και μου είπε να το βάλω όπως το βάζουν στις κλινικές, κι εγώ δεν κατάλαβα γιατί στο σπίτι το βάζουμε στη μασχάλη και τότε εκείνη μου εξήγησε κι έφυγε. Απάνω εκεί ήρθε κι η μαμά και τι χαρά που τον βρίσκω τόσο καλά, κι εγώ που φοβόμουν πως δε θα 'κλεινε μάτι όλη τη νύχτα, το καημενούλι, μα έτσι είναι τα παιδιά, κάνουν τόση φασαρία στο σπίτι κι ύστερα κοιμούνται στο λεπτό μόλις βρεθούν μακριά από τη μανούλα τους που έμεινε η φουκαριάρα ξάγρυπνη τη νύχτα. Ο γιατρός Ντε Λουίζι ήρθε να εξετάσει το παιδί κι εγώ βγήκα για λίγο έξω γιατί είναι πια μεγαλούτσικος και γιατί ήθελα να συναντηθώ μ' εκείνη τη χτεσινή τη νοσοκόμα για να την κοιτάξω κατάμουτρα και να τη βάλω στη θέση της ρίχνοντάς της ένα βλέμμα από πάνω ως κάτω, αλλά δεν ήταν κανείς στο διάδρομο. Σε λίγο βγήκε κι ο γιατρός Ντε Λουίζι και μου είπε πως το παιδί θα το εγχειρίσουν την άλλη μέρα το πρωί, πως ήταν πολύ καλά και οι συνθήκες εξαιρετικές για την εγχείριση, και στην ηλικία του μια σκωληκοειδίτις είναι αστείο πράγμα. Τον ευχαρίστησα θερμά και με την ευκαιρία του είπα ότι μου είχε κάνει εντύπωση η αγένεια της απογευματινής νοσοκόμας, και του το έλεγα γιατί δεν ήθελα να μην περιποιούνται όπως πρέπει το γιο μου. Ύστερα μπήκα στο δωμάτιο να κάνω συντροφιά στο παιδί που

διάβαζε τα περιοδικά του και που ήξερε πως θα το χειρουργούσαν την επομένη. Λες κι έφτασε το τέλος του κόσμου, με κοιτούσε μ' ένα κακόμοιρο ύφος, έλα τώρα μαμά, δεν πρόκειται να πεθάνω, κάνε μου τη χάρη, σε παρακαλώ. Του Κάτσο του έβγαλαν τη σκωληκοειδήτιδα στο νοσοκομείο και σ' έξι μέρες ήθελε να παίξει μπάλα. Πήγαινε και μην ανησυχείς, είμαι μια χαρά και δεν μου λείπει τίποτα. Ναι, μαμά, ναι. τόση ώρα με ρωτάει αν με πονάει εδώ ή εκεί, πάλι καλά που πρέπει να φροντίσει και την αδελφή μου στο σπίτι κι έφυγε τελικά και μπόρεσα κι εγώ να τελειώσω το κόμικς που διάβαζα από χτες.

Η απογευματινή νοσοκόμα λέγεται δεσποινίς Κόρα, ρώτησα και μου είπε η ρυθμισμένη νοσοκόμα όταν μου έφερε το γεύμα. Μου δώσανε πολύ λίγο φαί, πάλι τα πράσινα χαπάκια και κάτι σταγόνες με γεύση μέντας · έχω την εντύπωση πως οι σταγόνες αυτές φέρνουν ύπνο γιατί μου έπεσαν τα περιοδικά απ' το χέρι και ονειρεύτηκα το σχολείο, και πως πηγαίναμε εκδρομή με τα κορίτσια του Θηλέων όπως πέρσι και χορεύαμε στην όχθη της λίμνης, ωραία ήταν. Ξύπνησα στις τεσσερισημίσι κι άρχισα να σκέφτομαι την εγχείριση, όχι πως φοβάμαι, ο γιατρός Ντε Λουίζι λέει πως δεν είναι τίποτα, αλλά θα' ναι περίεργο να σ κοιμίζονται και να σε κόβουν καθώς κοιμάσαι, ο Κάτσο έλεγε πως το χειρότερο είναι όταν ξυπνάς, πως πονάει πολύ, σου 'ρχεται εμετός και σου μπαίνει πυρετός. Ο μικρός της μαμάς δεν είναι τόσο ζωηρός όπως χτες βλέπεις στην όψη του πως έχει αρχίσει να φοβάται, είναι τόσο μικρό που σχεδόν το λυπάμαι. Ανακάθισε στο κρεβάτι του μόλις μ' είδε να μπαίνω κι έκρυψε το περιοδικό κάτω απ' το μαξιλάρι. Έκανε λίγο κρύο στο δωμάτιο κι ανέβασα το καλοριφέρ, ύστερα έφερα το θερμόμετρο και του το 'δωσα. «Ξέρεις να το βάζεις;», τον ρώτησα, και τα μάγουλά του κοκκίνισαν. Έκανε ναι με το κεφάλι και πλάγιασε στο κρεβάτι καθώς κατέβαζα τα ρολά και άναβα το πορτατίφ. Όταν πλησίασα για να μου δώσει το θερμόμετρο εξακολουθούσε να είναι κατακόκκινος, έτσι που μου 'ρχόταν να βάλω τα γέλια, μα έτσι γίνεται πάντα με τα παιδιά αυτής της ηλικίας, δυσκολεύονται πολύ να συνηθίσουν αυτά τα πράγματα. Και το χειρότερο είναι που με κοιτάει στα μάτια, και δεν μπορώ να καταλάβω γιατί δεν μπορώ ν' αντέξω το βλέμμα της, αφού στο κάτω κάτω τι είναι; μια γυναίκα είναι. όταν έβγαλα το θερμόμετρο κάτω από τις κουβέρτες και της το έδωσα, με κοίταξε και νομίζω πως χαμογελούσε λιγάκι, πρέπει να πρόσεξε ότι κοκκίνισα, είναι κάτι που δεν μπορώ να αποφύγω, είναι πιο δυνατό από μένα. Ύστερα σημείωσε τη θερμοκρασία στο χαρτί που ήταν στα πόδια του κρεβατιού κι έφυγε χωρίς να πει λέξη. Δεν θυμάμαι και πολύ τι κουβεντιάσαμε με τον μπαμπά και τη μαμά όταν ήρθαν να με δουν στις έξι. Δεν κάθισαν πολύ γιατί η δεσποινίς Κόρα τους είπε ότι έπρεπε να μ' ετοιμάσει και ότι θα ήταν καλύτερα να μείνω ήσυχος την παραμονή της εγχείρισης. Φοβήθηκα πως η μαμά θα την άρχιζε πάλι τα δικά της, αλλά την κοίταξε μονάχα από πάνω ως κάτω, το ίδιο κι ο μπαμπάς, αλλά εγώ τις ξέρω αυτές τις ματιές του γέρου μου, είναι τελείως διαφορετικές. Την ώρα που έφευγε, άκουσα τη μαμά που είπε στη δεσποινίδα Κόρα: «Θα με υποχρεώσετε να το περιποιηθείτε ιδιαίτερος, είναι ένα παιδί που είχε πάντα κοντά την οικογένειά του» ή κάποια παρόμοια βλακεία και θα 'θελα ν' ανοίξει η γη και να με καταπιεί, κι από τα νεύρα καν δεν άκουσα τι της απάτησε η δεσποινίς Κόρα, το σίγουρο είναι ότι δεν της καλοφάνηκε, ίσως και να νόμισε πως της είχα παραπονεθεί ή κάτι τέτοιο.

Ξαναήρθε γύρω στις εξίμισι μ' ένα απ' αυτά τα τραπεζάκια με τις ρόδες γεμάτο μπουκαλάκια και μπαμπάκια και, δεν ξέρω γιατί, μ' έπιασε ξαφνικά ένας φόβος, στην πραγματικότητα δεν ήταν δεν ήταν φόβος, αλλά άρχισα να κοιτάζω όλα αυτά στο

τραπεζάκι, χιλίων λογιών μπουκαλάκια γαλάζια και κόκκινα, γάζες, τσιμπίδες και λαστιχένια σωληνάκια, το καημένο, θα πρέπει να χει αρχίσει να φοβάται χωρίς τη μαμά του που θυμίζει παπαγάλο ντυμένο με τα καλά του, θα με υποχρεώσετε να το περιποιηθείτε ιδιαιτέρως το παιδί, ξέρετε, έχω μιλήσει και στο γιατρό Ντε Λουίτζι, και βέβαια, κυρία μου, θα το περιποιηθούμε σαν πριγκιπόπουλο. Είναι χαριτωμένο το παιδάκι σας, κυρία μου μ' αυτά τα μαγουλάκι του που κοκκινίζουν μόλις μπαίνω. Όταν του τράβηξε τα σκεπάσματα έκανε μια κίνηση σα να 'θελε να ξανασκεπαστεί, και αν δε γελιέμαι, πρέπει να κατάλαβε πως το 'βρισκα αστείο να 'ναι έτσι ντροπαλός. «Έλα κατέβασε το παντελόνι της πιτζάμας», του είπα χωρίς να τον κοιτάζω. «Το παντελόνι;», ρώτησε με μια φωνή σαν κόκορας. «Ασφαλώς, το παντελόνι», ξανάπα, και άρχισε να λύνει το κορδόνι και να ξεκουμπώνεται με δάχτυλα που δεν τον υπάκουαν. Αναγκάστηκα να του κατεβάσω εγώ το παντελόνι μέχρι τα γόνατα και ήταν όπως το είχα φανταστεί. «Είσαι μεγάλο παιδί πια», του είπα, καθώς ετοιμάζα το βουρτσάκι και το σαπούνι αν και η αλήθεια είναι πως δεν υπήρχαν και πολλά για ξύρισμα. «Πώς σε φωνάζουν στο σπίτι;», τον ρώτησα καθώς τον σαπούνιζα. «Με λένε Πάμπλο», απάντησε με μια φωνή που σχεδόν το λυπήθηκα, τόσο ντρεπόταν. «Δεν μπορεί, θα 'χεις και κάποιο χαϊδευτικό», επέμεινα, κι ήταν χειρότερα γιατί είχα την εντύπωση πως ήταν έτοιμος να βάλει τα κλάματα όσο του ξύριζα τις λιγοςστές τρίχες που φύτρωναν εκεί. «Ωστε λοιπόν δε σε φωνάζουν με κανένα χαϊδευτικό; Είσαι μονάχα ο μικρός, ε;». Τελείωσα το ξύρισμα και του έκανα νόημα να σκεπαστεί, αυτός όμως με πρόλαβε και στη στιγμή είχε κουκουλωθεί ως το λαιμό. «Το Πάμπλο είναι ωραίο όνομα», του είπα να τον παρηγορήσω λιγάκι · σχεδόν τον λυπόμουν να τον βλέπω έτσι καταντροπιασμένο, πρώτη φορά μου τύχαινε να περιποιούμαι ένα τόσο νέο και τόσο ντροπαλό αγοράκι, ταυτόχρονα όμως κάτι μ' ενοχλούσε πάνω του, κάτι που μάλλον είχε να κάνει με τη μητέρα του, κάτι πιο δυνατό απ' την ηλικία του και που δε μ' άρεσε, μέχρι που μου 'δινε στα νεύρα να 'ναι έτσι ομορφούλι και καλοκαμωμένο για τα χρόνια του, ένα μυξιάρικο που μας κάνει κιόλας ρον άντρα και που με την πρώτη ευκαιρία θα 'ταν ικανός να μου πετάξει και κανένα πείραγμα.

Το μόνο που μπορούσα να κάνω για να ξεφύγω κατά κάποιον τρόπο απ' όλα αυτά ήταν να κλείσω τα μάτια, μα ούτε κι αυτό δεν ωφέλησε γιατί ακριβώς εκείνη τη στιγμή πρόσθεσε: «Ωστε λοιπόν δε σε φωνάζουν με κανένα χαϊδευτικό; Είσαι μονάχα ο μικρός, ε;», κι εγώ θα 'θελα να πέθαινα ή να την πιάσω απ' το λαρύγγι και να την πνίξω, και όταν άνοιξα τα μάτια είδα τα καστανά μαλλιά της πεσμένα πάνω σχεδόν στο πρόσωπό μου, γιατί είχε σκύψει να μου σκουπίσει τη σαπουνάδα που είχε απομείνει, και μύριζε σαμπουάν αμύγδαλο όπως της καθηγήτριας των τεχνικών, ή κάποιο άρωμα απ' αυτά, και δεν ήξερα τι να πω και το μόνο που βρήκα ήταν να τη ρωτήσω: «Εσάς σας λένε Κόρα, ε;». Με κοίταξε μ' ένα βλέμμα ειρωνικό, μ' εκείνα τα μάτια που με ήξεραν και μ' είχαν δει παντού, και είπε: «Δεσποινίς Κόρα». Το είπε για να με τιμωρήσει, το ξέρω, όπως πριν λίγο είχε πει: «Είσαι μεγάλο παιδί πια», μόνο και μόνο για να με κοροϊδέψει. Μ' όλο που μ' εκνευρίζει φοβερά άμα κοκκινίζω, είναι κάτι που δεν μπορώ να το κρύψω κι είναι ό,τι χειρότερο μπορεί να ου συμβεί, ωστόσο βρήκα το κουράγιο να της πω: «Είσατε τόσο νέα που... Πάντως το Κόρα είναι πολύ ωραίο όνομα». Δεν ήταν αυτό που ήθελα να της πω, άλλο ήθελα να πω και νομίζω το κατάλαβε και θύμωσε, τώρα είμαι βέβαιος ότι ήταν αιτία η μαμά, εγώ ήθελα μόνο να της πω πως ήταν τόσο νέα που θα μ' άρεσε να μπορούσα να τη λέω σκέτα Κόρα, πώς να της το 'λεγα όμως που είχε νευριάσει κι έφευγε σπρώχνοντας το τραπεζάκι, κι εγώ ήμουν έτοιμος να βάλω τα κλάματα, αυτό είναι επίσης

κάτι που δεν μπορώ να εμποδίσω, ξαφνικά η φωνή μου τρέμει κι όλα θολώνουν γύρω μου, ακριβώς τη στιγμή που έπρεπε να είμαι όσο γίνεται ήρεμος για να της πω αυτό που σκέφτομαι. Πήγαινε να βγει αλλά φτάνοντας στην πόρτα σταμάτησε μια στιγμή να δει μήπως είχε ξεχάσει τίποτα, κι εγώ ήθελα να της πω αυτό που σκεφτόμουν αλλά δεν έβρισκα τα λόγια και το μόνο που μπόρεσα ήταν να της δείξω το κουπάκι με τη σαπουνάδα, ανακάθισε στο κρεβάτι κι αφού καθάρισε τη φωνή του, είπε: «Ξεχάσατε το κουπάκι με τη σαπουνάδα», σοβαρότατα και με τόνο μεγάλου. Γύρισα να πάρω το κουπάκι και για να τον ηρεμήσω λίγο του χάιδεψα το μάγουλο. «Μη στενοχωριέσαι, Παμπλίτο», του είπα. «Όλα θα πάνε καλά, είναι απλή εγχείριση». Όταν τον άγγιξα, έκανε το κεφάλι πίσω σα να 'χε προσβληθεί, και ύστερα γλίστρησε κάτω από τις κουβέρτες σέρνοντας τις ως το στόμα. Από κει, με φωνή ξεψυχησμένη, είπε: «Μπορώ να σας φωνάζω Κόρα, δεν είναι έτσι;». Είναι φορές που είμαι καλή με το παραπάνω, σχεδόν το λυπόμουν να ντρέπεται τόσο πολύ και να προσπαθεί να βγάλει τη ντροπή αλλιώς, ήξερα όμως πως δεν έπρεπε να υποχωρήσω γιατί ύστερα θα μου ήταν δύσκολο να τον φέρω βόλτα, και τον άρρωστο πρέπει να τον κουμαντάρεις αλλιώς γίνονται τα γνωστά, όπως τα τραβάει τώρα η Μαρία Λουίζα με το δωμάτιο δεκατέσσερα, ή να τα' ακούσεις απ' τον γιατρό Ντε Λουίζι που τα μυρίζεται σαν το λαγωνικό κάτι τέτοια. «Δεσποινίς Κόρα», μου είπε παίρνοντας το κουπάκι και βγήκε. Μ' έπιασαν τα νεύρα μου, ήθελα να τη χτυπήσω, να πηδήξω απ' το κρεβάτι και να την αρχίσω στις μπουνιές, ήθελα... Δεν ξέρω πως μπόρεσα να της πω: «Αν δεν ήμουν άρρωστος, ίσως να μου φερνόσασταν αλλιώς». Έκανε πως δεν άκουσε, ούτε καν γύρισε το κεφάλι, και μ' άφησε μονάχο δίχως όρεξη ούτε να διαβάσω, ούτε τίποτα, κατά βάθος θα προτιμούσα να μου απαντούσε έστω και θυμωμένη, για να μπορέσω να της ζητήσω συγγνώμη γιατί στην πραγματικότητα δεν ήταν αυτό που είχα σκεφτεί να της πω, ήταν τόσο σφιγμένος ο λαιμός μου που ούτε η έρω πως βγήκαν οι λέξεις της είχα μιλήσει με θυμό αλλά δεν ήταν αυτό που ήθελα να πω, ή ίσως ήταν αλλά ήθελα να το πω διαφορετικά.

Ε, βέβαια, πάντα έτσι γίνεται, τους σκας ένα χαμόγελο, τους λες δυό λόγια ευγενικά, και να σου και ξυπνάει μέσα τους το αντράκι, δεν παίρνουνε είδηση πως είναι ακόμα μυξιάρικα. Θα πρέπει να τα πω στον Μαρσιάλ, θα κάνει γούστο κι όταν αύριο το πρωί θα τον δει στο χειρουργικό τραπέζι θα βάλει τα γέλια, έτσι τρυφερούλι που είναι το καημένο και με το μούτρο κατακόκκινο, καταραμένη φλόγα που μου ανεβαίνει στα μάγουλα, τα' θ θα 'πρεπε να κάνω για να μην το παθαίνω, ίσως να παίρνω βαθιές αναπνοές πριν μιλήσω, ξέρω κι εγώ. Πρέπει να έφυγε πολύ φουεκισμένημ σίγουρα τ' άκουσε πολύ καλά, δεν ξέρω πως της το 'πα αυτό, νομίζω πάντως πως όταν τη ρώτησα αν μπορώ αν τη φωνάζω Κόρα δεν της κακοφάνηκε, μου είπε το δεσποινίς γιατί ήταν υποχρεωμένη μα δεν την πείραξε, κι απόδειξη πως ήρθε και μου χάιδεψε το πρόσωπο · όχι, όχι, αυτό έγινε πριν, πρώτα με χάιδεψε κι έπειτα της είπα για το Κόρα και τα 'κανα θάλασσα. Τώρα είμαστε χειρότερα από πριν και δε θα μπορέσω να κοιμηθώ ούτε ολόκληρο μπουκάλι χάπια να μου δώσουν. Πότε πότε με πονάει η κοιλιά μου, είναι παράξενο να βάζεις το χέρι και να νιώθεις τόσο λείος, το κακό είναι πως τα θυμάμαι όλα και το άρωμα του αμύγδαλου, τη φωνή της Κόρας, η φωνή της είναι πολύ βαθιά για τόσο νέο κι όμορφο κορίτσι, μια φωνή σαν τραγουδίστρια του ταγκο, κάτι που σε χαϊδεύει ακόμα κι αν είναι θυμωμένη. Όταν άκουσα βήματα στο διάδρομο ξάπλωσα εντελώς και έκλεισα τα μάτια, δεν ήθελα να τη δω, δε μ' ενδιέφερε να τη δω, καλύτερα να μ' άφηνε ήσυχο, την άκουσα που μπήκε και άναψε το μεγάλο φως, έκανε πως κοιμάται σαν αγγελούδι, σκέπαζε με το ένα χέρι το πρόσωπο και δεν άνοιξε τα μάτια παρά αφού

έφτασα πλάι στο κρεβάτι του, Όταν είδε τι κρατούσα κοκκίνησε τόσο που το λυπήθηκα πάλι, αλλά ήθελα και να γελάσω, ήταν πολύ χαζό τελικά. «Έλα, αγοράκι μου, κατέβασε το παντελόνι και γύρνα απ' την άλλη μεριά», και ο κακομοίρης ήταν έτοιμος ν' αρχίσει να κλοτσάει όπως θα 'κανε στη μαμά του όταν ήταν πέντε χρονώ, φαντάζομαι, να λέει όχι, να κλαίει, να χώνεται κάτω από τις κουβέρτες και να τσιρίζει, μα το καημένο δεν μπορεί να κάνει τίποτα απ' όλα ατρά τώρα, μονάχα είχε απομείνει κοιτώντας το κλύσμα κι ύστερα εμένα που περίμενα, και ξαφνικά γύρισε κι άρχισε να κουνάει τα χέρια του κάτω από τις κουβέρτες χωρίς να καταφέρει τίποτα καθώς εγώ κρεμούσα το κλύσμα πάνω από το κρεβάτι και αναγκάστηκα να του κατεβάσω τις πιτζάμες και να το διατάξω ν' ανασηκώσει λίγο τον πισινό του για να γλιστήσει πιο χαμηλά το παντελόνι και να απλώσω από κάτω μια πετσέτα. «Έλα, σήκωσε λίγο τα πόδια, έτσι, μπράβο, μπρούμυτα, μπρούμυτα σου λέω, έτσι». Ήταν τόσο αμίλητος που θα 'λεγες πως φώναζε, από τη μια διασκέδαζα βλέποντας το κωλαράκι του ανήλικου θαυμαστή μου, από την άλλη πάλι τον λυπόνουνα και λίγο, ήταν κατά κάποιον τρόπο σα να τον τιμωρούσα γι' αυτό που μου είχε πει. «Να μου πεις αν θα 'ναι πολύ ζεστό», τον προειδοποίησα, αλλά δεν είπε τίποτα, θα πρέπει να 'χε δαγκώσει τη γροθιά του και δεν ήυελα να τον κοιτάζω στο πρόσωπο, γι' αυτό και κάθισα στην άκρη του κρεβατιού και περίμενα κάτι να πει, αλλά μ' όλο που ήταν πολύ υγρό το άντεξε χωρίς τσιμουδιά ως το τέλος, κι όταν τελείωσε του είπα, για να επανορθώσω τα προηγούμενα: «Έτσι μ' αρέσεις, πραγματικό παλικάρι», και τον σκέπασα λέγοντάς του να κρατηθεί όσο μπορεί περισσότερο πριν πάει στην τουαλέτα. «Θέλεις να σου σβήσω το φως ή να στ' αφήσω μέχρι να σηκωθείς;», με ρώτησε απ' την πόρτα. Δεν ξέρω πως κατάφερα να της πω πως το ίδιο μου έκανε, ή κάτι τέτοιο, κι άκουσα να κλείνει η πόρτα οπότε έχωσα το κεφάλι κάτω από τα σκεπάσματα, δεν ήξερα τι να κάνω, και παρ' όλους τους πόνους δάγκωνα τα χέρια μου κι έκλαχα όσο ποτέ, δεν μπορεί άνθρωπος να φανταστεί πόσο έκλαχα, και καθώς έκλαιγα την έβριζα, την καταριόμουνα, της κάρφωνα ένα μαχαίρι στο στήθος πέντε, δέκα, είκοσι φορές, βρίζοντας την κάθε φορά και απολαμβάνοντας το πόσο υπέφερε και τις ικεσίες της να την συγχωρήσω γι' αυτό που μου είχε κάνει.

Τα γνωστά, που λες, Σουάρες, κόβεις κι ανοίγει και πέφτεις κάποτε στη μεγάλη έκπληξη. Στην ηλικία του μικρού όλες οι ελπίδες είναι με το μέρος του, παρ' όλα αυτά όμως θα μιλήσω καθαρά στον πατέρα του, για να μη βρούμε ξαφνικά τον μελά μας. Το πιθανότερο είναι ν' αντιδράσει καλά, αλλά υπάρχει και κάτι που δεν πάει καλά, θυμήσου τι έγινε στην αρχή της αναισθησίας: δε θα το πίστευα για παιδί της ηλικίας του. Πήγα να το δω μετά δυό ώρες και το βρήκα αρκετά καλά σε σχέση με το πόσο κράτησε η εγχείριση. Την ώρα που μπήκε ο γιατρός Ντε Λουίζι, εγώ σκούπιζα το στόμα του κακόμοιρου. Δεν είχε συνέλθει ακόμα εντελώς από την αναισθησία κι ο εμετός δεν έλεγε να σταματήσει, ο γιατρός όμως το εξέτασε και μου είπε να μην το κουνήσω απ' το πλάι του ώσπου να συνέλθει. Οι γονείς του είναι στην διπλανή αίθουσα, η κυρία μαμά του δεν είναι συνηθισμένη σε τέτοιες καταστάσεις, κατάπιε ξαφνικά τη γλώσσα της κι ο γέρος έχει γίνει ράκος. Άντε Παμπλίτο, κάνε όσο εμετό θέλει και πες όσα παράπονα κι αν θες, εγώ είμαι εγώ, ναι, εδώ είμαι, το καημένο ακόμα κοιμάται μα μ' έχει αρπάξει σα να πνίγεται. Φαίνεται με περνάει για τη μαμά του, όλοι αυτό πιστεύουν, καταντάει μονότονο. Άντε Πάμπλο, μην κουνιέσαι έτσι, ήσυχα, θα πονέσεις περισσότερο, μη, ήσυχα τα χέρια σου, μην αγγίζεις εκεί. Το καημένο παιδεύεται να συνέλθει από την αναισθησία, ο Μαρσιάλ μου είπε πως η επέμβαση κράτησε πολύ. Περίεργο, θα είχαν καμιά επιπλοκή:

καμιά φορά η σκωληκοειδίτιδα δε φαίνεται καθαρά, θα ρωτήσω το βράδυ τον Μαρσιάλ. Ναι αγόρι μου, εδώ είμαι, φώναξε όσο θες μα μην κουνιέσαι έτσι θα σου περάσει η δίχα. Ναι, χρυσό μου, κάνε κι άλλο εμετό, ανακουφίσου όσο θέλεις. Τι δυνατά χέρια που έχεις, θα με γεμίσεις μελανιές, έλα, έλα, κλάψε άμα θες, κλάψε Παμπλίτο, κλάψε να ξαλαφρώσεις, να ησυχάσεις, έτσι που κοιμάσαι βέβαια, νομίζεις πως είμαι η μαμά σου. Είσαι ομορφούλης, ξέρεις, μ' αυτή την ανασηκωμένησου μυτίτσα και τα ματόκλαδα σαν κουρτινάκια, μ' αυτή σου τη χλομάδα δείχνεις μεγαλύτερος. Τώρα, μου φαίνεται, δε θα κοκκίνιζες με τίποτα καημενούλη, ε. Πονάω, μαμά, πονάω εδώ, άσε με να βγάλω αυτό το βάρος που μου βάλανε, κάτι έχω στην κοιλιά μου που με βαραίνει φοβερά και με πονάει, μαμά, πες στην νοσοκόμα να μου το βγάλει. Ναι, αγοράκι μου, θα περάσει, ησυχάσε λιγάκι, μη βάζεις τόση δύναμη, θα φωνάξω τη Μαρία Λουίζα να με βοηθήσει. Έλα, Πάμπλο, κάτσε φρόνιμα γιατί θα θυμώσω, θα σε πονάει περισσότερο αν συνεχίσεις να κουνιέσαι. Α μπράβο, σα να μου φαίνεται πως αρχίζεις να συνέρχεσαι, πονάω εδώ, δεσποινίς Κόρα, πονάω πάρα πολύ, κάντε μου κάτι σας παρακαλώ, πονάω πάρα πολύ, αφήστε μου τα χέρια, δεν αντέχω άλλο, δεσποινίς Κόρα, δεν αντέχω πια.

Ευτυχώς που κοιμήθηκε το καημενούλι μου, η νοσοκόμα ήρθε και με βρήκε στις δυόμιση και μου 'πε πως μπορώ να μείνω για λίγο μαζί του γιατί πήγαινε καλύτερα, μα το βλέπω τόσο χλωμό, θα πρέπει να 'χασε πολύ αίμα, πάντως, ευτυχώς ο γιατρός Ντε Λουίτζι είπε πως όλα πήγαν καλά. Η νοσοκόμα κουράστηκε να τον παλεύει, δεν καταλαβαίνω γιατί δε μ' άφηναν προηγουμένως να μπω, παραείναι αυστηροί σ' αυτή την κλινική. Έχει νυχτώσει σχεδόν και το μικρό ακόμα κοιμάται, του φαίνεται η εξάντληση, μα σα να 'χει πάρει λίγο χρωματάκι το πρόσωπό του. Βογκάει ακόμα που και που όμως δεν θέλει τώρα να βάζει τα χέρια στον επίδεσμο κι αναπνέει ήσυχα, μου φαίνεται πως θα περάσει ήσυχα τη νύχτα. Τώρα λες κι εγώ δεν ξέρω τη δουλειά μου, μα τι να γίνει · μόλις της πέρασε ο πρώτος φόβος, άρχισε πάλι να σηκώνει τη μύτη η κυρία μαμά, παρακαλώ να μην του λείψει τίποτα απόψε του παιδιού, δεσποινίς. Έχε χάρη που σε λυπάμαι κακομοίρα μου, αλλιώς θα 'βλεπες πως τις περιποιούμαι εγώ κάτι τέτοιες σαν κι εσένα. Τις ξέρω κάτι τέτοιες, νομίζουν πως μ' ένα καλό πουρμπουάρ στο τέλος τα ταχτοποιούν όλα. Άσε που πολλές φορές και το πουρμπουάρ είναι ψίχουλα, μα τι κάθομαι και σκοτίζομαι, τώρα μας άδειασε τη γωνιά και ησυχάσαμε. Κάτσε λίγο, Μαρσιάλ, δε βλέπεις που κοιμάται ο μικρός, πες μου τι έγινε το πρωί. Εντάξει, άμα βιάζεσαι άστα για αργότερα. Μη, το νου σου γιατί μπορεί να μπει η Μαρία Λουίζα, όχι εδώ, Μαρσιάλ. Ορίστε μας, ο κύριος το βιολί του, στο 'χω πει πως δε θέλω να με φιλάς την ώρα της δουλειά, δεν είναι σωστό. Λες και δεν έχουμε ολόκληρη νύχτα να φιλιόμαστε, κουτέ. Φεύγα. Φεύγα σου λέω γιατί θα εκνευριστώ. Κόπανε πονηρούλη. Ναι, αγάπη μου, άντε γεια. Και βέβαια. Πολύ πολύ.

Είναι πολύ σκοτεινά αλλά καλύτερα, δεν κάνω κέφι ούτε τα μάτια μου ν' ανοίξω. Σχεδόν με πονάει, τι ωραία ν' αναπνέεις αργά αργά, χωρίς εκείνες τις αναγούλες. Όλα είναι τόσο ήσυχα, σα να θυμάμαι που είδα τη μαμά, κάτι μου 'πε, ξέρω κι εγώ, ένιωθα τόσο άσχημα. Τον γέρο μόλις που τον κοίταξα, στεκότανε στην άκρη του κρεβατιού και μου 'κλεινε το μάτι, ο καημένος πάντα ο ίδιος. Κρυώνω λίγο, θα 'θελα κι άλλη κουβέρτα. Δεσποινίς Κόρα, θα 'θελα κι άλλη κουβέρτα. Μα εδώ βρισκόταν, μόλις άνοιξα τα μάτια μου την είδα που καθόταν κοντά στο παράθυρο και διάβαζε ένα περιοδικό. Ήρθε αμέσως και με σκέπασε, σχεδόν δε χρειάστηκε να πω λέξη γιατί κατάλαβε αμέσως. Τώρα θυμάμαι, μου φαίνεται πως το απόγευμα την μπέρδεψα με τη μαμά και αυτή προσπαθούσε να με ησυχάσει, ή μάλλον τα ονειρεύτηκα. Ονειρεύτηκα, δεσποινίς Κόρα;

Εσείς μου κρατούσατε τα χέρια, έτσι δεν είναι; Έλεγα ένα σωρό ανοησίες, μα πονούσα πολύ, κι εκείνες οι αναγούλες... Συγγνώμη, δεν πρέπει να 'ναι και πολύ ευχάριστο να 'σαι νοσοκόμα. Ναι, γελάτε, εγώ όμως ξέρω, μπορεί και να σας λέρωσα κιόλας. Καλά, δε θα ξαναμιλήσω. Καλά είμαι έτσι, δεν κρυώνω πια. Όχι, δε με πολυπονάει, λίγο μόνο. Είναι αργά, δεσποινίς Κόρα; Σσστ, ησυχάστε τώρα, σας είπα ότι δεν πρέπει να μιλάτε πολύ, να 'στε ευχαριστημένος που δεν πονάει και μείνετε ήσυχος. Όχι, δεν είναι αργά, κοντεύει εφτά. Κλείσε τα μάτια και ύπνο. Έτσι. Κοιμηθείτε τώρα.

Ναι, κι εγώ θα το 'θελα μα δεν είναι και τόσο εύκολο. Εκεί που πάει να με πάρει ο ύπνος, νιώθω ξαφνικά μια σουβλιά στην πληγή ή όλα αρχίζουν να γυρίζουν στο κεφάλι μου, και αναγκάζομαι να ανοίξω τα μάτια και να τη δω, κάθετα κοντά στο παράθυρο κι έχει ανάψει το πορτατίφ για να διαβάζει χωρίς να μ' ενοχλεί το φως. Γιατί να κάθετα εδώ συνέχεια; Έχει πολύ ωραία μαλλιά, λάμπουν όταν κουνάει το κεφάλι. Κι είναι τόσο νέα, άκου να τη μπερδέψω με τη μαμά, δεν είναι δυνατό. Ποιος ξέρει τι της είπα, θα πρέπει να γέλασε μαζί μου. Ωστόσο μου 'βρεχε με πάγο τα χείλια, αυτό μ' ανακούφιζε πολύ, τώρα θυμάμαι, μου έβαλε κολόνια στο μέτωπο και στα μαλλιά και νου κρατούσε τα χέρια να μην βγάλω τον επίδεσμο. Δεν είναι πια θυμωμένη μαζί μου, ίσως η μαμά να της ζήτησε συγγνώμη, ποιος ξέρει, γιατί με κοίταζε αλλιώς όταν μου είπε «Κλείσε τα μάτια και ύπνο». Μ' αρέσει να με κοιτάζει έτσι, σαν ψέματα μου φαίνεται η πρώτη μέρα που μου πήρε τις καραμέλες. Θα 'θελα να της πω πως είναι όμορφη, πως δεν έχω τίποτα εναντίον της, αντίθετα, πως μ' αρέσει να μείνει αυτή το βράδυ να με προσέχει κι όχι η κοντή νοσοκόμα. Θα 'θελα να μου ξανάβαζε κολόνια στα μαλλιά. Θα 'θελα να μου ζητούσε συγγνώμη μ' ένα χαμόγελο, να μου 'λεγε ότι μπορώ να τη φωνάζω Κόρα.

Αποκοιμήθηκε για λίγο, κατά τις οκτώ υπολόγισα πως όπου να 'ναι θα περνούσε ο γιατρός Ντε Λουίτζι, τον ξύπνησα για να του πάρω τη θερμοκρασία. Η όψη του ήταν καλύτερη και του 'κανε καλό που κοιμήθηκε. Μόλις είδε το θερμόμετρο έβγαλε το ένα του χέρι από τα σκεπάσματα, αλλά του είπα να μείνει ήσυχος. Δεν ήθελα να τον κοιτάξω στα μάτια για να μην υποφέρει αλλά αυτός έγινε κατακόκκινος και άρχισε να λέει πως και μόνος του μπορούσε να τα καταφέρει μια χαρά. Φυσικά, δεν του 'δωσα σημασία αλλά ήταν τόσο σφιγμένος ο κακομοίρης που άλλη λύση δεν είχα παρά να του πω: «Άντε, Παμπλο, είσαι ολόκληρος άντρας πιο, κάθε φορά τα ίδια θα 'χουμε;». Πάλι τα ίδια, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τα δάκρυα · κάνοντας ότι δεν κατάλαβα τίποτα, σημείωσα τη θερμοκρασία και πήγα να του ετοιμάσω την ένεση. Όταν γύρισε είχα σκουπίσει τα μάτια στο σεντόνι και μ' είχαν πιάσει τα νεύρα μου με τον εαυτό μου που θα 'δινα οτιδήποτε για να μπορέσω να μιλήσω, να της πω πως δεν είχε για μένα σημασία, πως στην πραγματικότητα δεν είχε για μένα σημασία αλλά πως δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. «Δεν πονάει καθόλου», μου είπε με τη σύριγγα στο χέρι. «Είναι για να κοιμηθείς καλά όλη τη νύχτα». Με ξεσκέπασε και πάλι ένιωσα πως μου ανέβαινε το αίμα στο κεφάλι, μα όμως μου χαμογέλασε λιγάκι κι άρχισε να μου τρίβει το γοφό μ' ένα βρεγμένο μπαμπάκι. «Δεν πονάει καθόλου», της είπα γιατί κάτι έπρεπε να της πω, δεν μπορούσα να μένω έτσι όσο με κοιτούσε. «Βλέπεις», είπε βγάζοντας τη βελόνα κα τρίβοντας με το μπαμπάκι. «Βλέπεις που δεν πονάει καθόλου. Τίποτα δεν πρέπει να σε πονάει, Παμπλίτο». Με σκέπασε και μου χάιδεψε το πρόσωπο. Έκλεισα τα μάτια και θα 'θελα να πέθαινα, να πέθαινα κι εκείνη να μου χαϊδεύει το πρόσωπο, κλαίγοντας.

Ποτέ μου δεν πολυκατάλαβα την Κόρα μα τούτη τη φορά το παρατράβηξε. Όχι που με νοιάζει αν δεν καταλαβαίνω τις γυναίκες, το μόνο που αξίζει είναι να σ' αγαπάνε. Αν έχουν τα νευράκια τους, αν κάνουν ιστορίες με το παραμικρό, εντάξει κούκλα, κα τι

έγινε, δωσ' μου ένα φιλάκι και τελείωσε. Το βλέπεις αμέσως πως ακόμα δεν έχει ψηθεί, θα περάσει καιρός ώσπου να μάθει να συμβιβάζεται μ' αυτό το καταραμένο επάγγελμα που διάλεξε, η φουκαριάρα έφτασε απόψε με κάτι μούτρα που μου πήρε μισή ώρα να την κάνω να ξεχάσει αυτές τις ανοησίες. Ακόμα δεν έχει βρει τον τρόπο να τα βγάξει πέρα με μερικούς αρρώστους, τα ίδια είχαμε με τη γριά του είκοσι δύο μα νόμιζα πως κάτι θα 'χε μάθει από τότε, και τώρα πάλι αυτός ο πιτσιρίκος της έχει γίνει πονοκέφαλος. Πίναμε μάτε στο δωμάτιό μου γύρω στις δύο το πρωί, ύστερα πήγε να του κάνει την ένεση και γυρνώντας με κάτι μούτρα να, δεν ήθελε ν' ακούσει λέξη. Της πάει, δε λέω, αυτή η συννεφιασμένη φάτσα, το μελαγχολικό ύφος, σιγά σιγά κατάφερα να την αλλάξω, και στο τέλος άρχισε να γελά και να μου λεί, πολύ μ' αρέσει να τη γδύνω τέτοιες ώρες και να τη νιώθω να σιγοτρέμει σα να κρύνει. Πρέπει να είναι πολύ αργά, Μαρσιάλ. Ε, τότε μπορώ να μείνω λίγο ακόμα, η άλλη ένεση πρέπει να γίνει στις πεντέμισι, η σπανιόλα δεν έρχεται πριν απ' τις έξι. Συγχώρεσε με, Μαρσιάλ, είμαι κουτή, είδες πόσο μ' απασχολεί αυτό το μυξιάρικο και στο κάτω κάτω τον έχω του χεριού μου, μα πότε πότε τον λυπάμαι, είναι τόσο χαζά σ' αυτήν την ηλικία, τόσο περήφανα, αν μπορούσα θα ζητούσα απ' τον γιατρό Σουάρες να μ' αλλάξει, είναι δύο εγχειρισμένοι στον δεύτερο όροφο, μεγάλοι, τους ρωτάς ωραία ωραία αν έκαναν την ανάγκη τους, τους φέρνεις την πάπια, τους σκουπίζεις άμα χρειάζεται, κι όλα αυτά συζητώντας για τον καιρό ή την πολιτική, ένα πάρε δώσε φυσιολογικό, ο καθένας τη δουλειά του, Μαρσιάλ, όχι όπως εδώ, καταλαβαίνεις. Ναι, εντάξει, να τα συνηθίσω όλα, πόσες φορές θα με βάλουν σε παιδιά αυτής της ηλικίας, είναι ζήτημα τεχνικής που λες κι εσύ. Ναι, αγάπη μου, εντάξει. Όλα όμως άρχισαν στραβά εξαιτίας της μητέρας του, αυτό δε σβήνεται, ξέρεις, από την πρώτη κιόλας στιγμή έγινε μια παρεξήγηση, και το παιδί έχει τον εγωισμό του και υποφέρει, και ιδίως στην αρχή, όπου δεν φανταζόταν τι θα του συμβεί κι έκανε τον μεγάλο, κοιτώντας με όπως εσύ, σαν άντρας. Και τώρα δεν μπορώ να τον ρωτήσω αν θέλει να κάνει πιπί του, άσε που να 'ταν ικανός να κρατιέται όλη νύχτα αν έμενα στο δωμάτιο. Μου 'ρχεται να γελάσω όταν το σκέφτομαι, ήθελε να πει ναι και δεν τολμούσε, μ' έπιασαν κι εμένα τα νεύρα μου και τον υποχρέωσα να μάθει να κάνει πιπί του ακίνητος, ξαπλωμένος ανάσκελα. Κάτι τέτοιες στιγμές κλείνει πάντα τα μάτια, να τόσο το χειρότερο, γιατί είναι έτοιμος να βάλει τα κλάματα ή να με βρίσει, δεν ξέρει τι απ' τα δυο να κάνει και δεν μπορεί, είναι τόσο μικρός, Μαρσιάλ, κι εκείνη η κυρία μαμά του που πρέπει να το 'χει μεγαλώσει στα πούπουλα, μη στάξει και μη βρέξει το πουλάκι μου, και στο βάθος είναι το αιώνιο μωρό, ο μικρός θησαυρός της μανούλας. Ε, να όμως που τυχαίνει σ' εμένα, σε υψηλή τάση, όπως λες κι εσύ, ενώ θα μπορούσε να τύχει πολύ ωραία στη Μαρία Λουίζα που είναι ίδια η θεία του και θα μπορούσε να το καθαρίζει παντού δίχως να αναψοκοκκινίζουν τα μάγουλά του. Όχι, μα το Θεό, Μαρσιάλ, είμαι πολύ άτυχη.

Ονειρευόμουν πως ήμουν στο μάθημα των γαλλικών όταν άναψε το πορτατίφ, πάντοτε βλέπω πρώτα μαλλιά της, ίσως γιατί πρέπει να σκύβει για τις ενέσεις, μάλλον, και τα μαλλιά της πλησιάζουν το πρόσωπό μου, σε μια στιγμή μου γαργάλησαν το στόμα και μυρίζουν τόσο όμορφα, και πάντα χαμογελάει ελαφρά όταν με τρίβει με το μπαμπάκι, μ' έτριψε κάμποσο πριν με τρυπήσει κι εγώ έβλεπα το χέρι της, με τι σιγουριά πίεζε σιγά σιγά τη σύριγγα, το κίτρινο υγρό που έμπαινε αργά, και με πονούσε. «Όχι, δεν πονάει καθόλου». Ποτέ δε θα μπορέσω να της πω: «Δε με πονάει καθόλου, Κόρα». Και δεν πρόκειται να την ξαναπώ «δεσποινίς» Κόρα, ό,τι και να γίνει. Θα της μιλάω όσο γίνεται λιγότερο και δεν υπάρχει περίπτωση να την πω «δεσποινίς» Κόρα που να πέσει και να με

παρακαλάει γονατιστή. Όχι, δε με πονάει, καθόλου. Όχι, ευχαριστώ, καλά αισθάνομαι, θα ξανακοιμηθώ. Ευχαριστώ.

Ευτυχώς ξαναβρήκε το χρώμα του αλλά ακόμα είναι εξαντλημένο, μόλις που μπόρεσε να με μιλήσει και τη θεία Εστέρ σχεδόν δεν την κοίταξε μ' όλο που του 'χε φέρει περιοδικά και μια ωραιότατη γραβάτα για τη μέρα που θα το πάρουμε στο σπίτι. Η πρωινή νοσοκόμα είναι υπέροχη κοπέλα, τόσο σεμνή, μ' αυτήν μάλιστα, το χαίρεσαι να κουβεντιάζεις, είτε λοιπόν ότι το παιδί κοιμόταν ως τις οχτώ και ήπια λίγο γάλα, φαίνεται πως τώρα θ' αρχίσουν να του δίνουν φαγητό, πρέπει να το πω στο γιατρό Σουάρες πως το κακάο τον πειράζει, ή μάλλον θα του το 'πε ο πατέρας του γιατί τα λέγανε κάμποση ώρα οι δυο τους. Θα θέλατε να βγείτε δυο λεπτά, μαντάμ, να δούμε πως τα πάει αυτός ο κύριος. Εσείς μείνετε, κύριε Μοράν, στη μαμά μπορεί να κάνουν εντύπωση τόσο επίδεσμοι. Για να δούμε λιγάκι λοιπόν, φιλαράκο. Εδώ, πονάει; Ε βέβαια, είναι φυσιολογικό. Κι εδώ, για πες μου αν σε πονάει εδώ ή μόνο το αισθάνεσαι. Ωραία, πάμε πολύ καλά, φίλε. Κι έτσι πέντε ολόκληρα λεπτά, αν με πονάει εδώ, αν το αισθάνομαι εκεί, κι ο γέρος να κοιτάει την κοιλιά μου σα να την έβλεπε για πρώτη φορά. Είναι περίεργο μα δεν ησυχάζω παρά μόνο όταν φύγουν, οι καημένοι οι γέροι, βασανίζονται μα τι να τους κάνουν, τους βαριέμαι, λένε πάντα εκείνο που δεν πρέπει, ιδίως η μάμα, και πάλι καλά που η κοντή νοσοκόμα κάνει την κουφή και τα ανέχεται όλα η κακομοίρα, περιμένοντας πουρμπουάρ. Πάλι το αμόλησε μ' αυτό το κακάο, ούτε βυζανιάρικο να ήμουνα. Έχω μια όρεξη να κοιμηθώ πέντε μέρες συνέχεια χωρίς να βλέπω κανένα, και κυρίως να μη βλέπω την Κόρα, και να ξυπνήσω μόνο όταν έρθουν να με πάρουν για το σπίτι. Ίσως θα πρέπει να περιμένουμε λίγες μέρες ακόμα, κύριε Μοράν, θα σας είτε ο Ντε Λουίζι πως η εγχείριση παρουσίασε κάποιες επιπλοκές, έχουμε τις εκπλήξεις μας τότε τότε. Βέβαια με την κρίση του παιδιού πιστεύω πως δε θα υπάρξει πρόβλημα, αλλά καλύτερα να πείτε στην κυρία σας πως δε θα είναι υπόθεση μιας βδομάδας όπως νομίσαμε στην αρχή. Α, βέβαια, ωραία, αυτά θα τα συζητήσετε με διαχειριστή, είναι εσωτερικά θέματα. Μη μου πεις τώρα, Μαρσιάλ, πως αυτό δεν λέγεται κακοτυχία. Τι σου 'λεγα χτες, αυτή η ιστορία θα τραβήξει πολύ περισσότερο απ' ό,τι νομίζαμε, Εντάξει, το ξέρω πως δεν έχει σημασία, θα μπορούσες όμως να δείξεις λίγο περισσότερη κατανόηση, ξέρεις πολύ καλά πως δεν έχω καμιά διάθεση να περιποιούμαι αυτό το παιδί, πόσο μάλλον αυτό, το καημένο. Μη με κοιτάξεις έτσι, γιατί να μην το λυπάμαι; Μη με κοιτάξεις έτσι.

Δε μου 'χουν απαγορέψει το διάβασμα, τα περιοδικά όμως μου πέφτουν απ' το χέρι, κι έχω ακόμα δύο επεισόδια να τελειώσω, κι όλα αυτά που μου 'φερε η θεία Εστέρ. Το πρόσωπό μου καίει, πρέπει να 'χω πυρετό ή έχει πολύ ζέστη αυτό το δωμάτιο, πρέπει να πω της Κόρας ν' ανοίξει λίγο το παράθυρο ή να μου βγάλει τη μια κουβέρτα. Θα ήθελα να κοιμηθώ, αυτό θα 'θελα, αυτή να κάθεται και να διαβάσει ένα περιοδικό κι εγώ να κοιμάμαι δίχως να τη βλέπω, χωρίς να ξέρω πως κάθεται εκεί, όμως τώρα δε θα κάθεται πια εδώ τις νύχτες, ο κίνδυνος πέρασε και θα μ' αφήνουν μόνο. Από τις τρεις ως τις τέσσερις νομίζω πως κοιμήθηκα λιγάκι, στις πέντε ακριβώς ήρθε μ' ένα άλλο φάρμακο, κάτι σταγόνες πολύ πικρές. Πάντα δείχνει σα να 'χει κάνει μόλις μπάνιο και να 'χει αλλάξει, είναι τόσο δροσερή, και μυρίζει αρωματικό ταλκ, λεβάντα. «Αυτό το φάρμακο είναι απαίσιο, το ξέρω», μου είπε και χαμογέλασε για να μου δώσει κουράγιο. «Όχι πολύ, λίγο πικρό μονάχα, αυτό είναι όλο», της είπα. «Πώς πέρασες τη μέρα σου;», με ρώτησε, καθώς κατέβαζε το θερμόμετρο. «Καλά», της είπα, «κοιμήθηκα, ο γιατρός Σουάρες με βρήκε καλύτερα, δε με πολυπονούσε». «Ωραία, τότε θα μπορέσεις να κάνεις και καμιά

δουλίτσα», είπε δίνοντας μου το θερμοόμετρο. Δεν ήξερα τι να της πω, κι εκείνη πήγε να κλείσει τα πατζούρια και συγύριζε τα μπουκαλάκια στο τραπεζάκι όση ώρα είχα το θερμοόμετρο. Βρήκα ευκαιρία να ρίξω μια ματιά στο θερμοόμετρο πριν έρθει να το πάρει. «Μα έχω πολύ πυρετό», μου είπε τρομαγμένος. Ήταν επόμενο, πάντα τις ίδιες βλακείες κάνω, για ν' αποφύγω τη δύσκολη στιγμή του δίνω το θερμοόμετρο και φυσικά το πιτσιρίκι δεν έχασε την ευκαιρία να δει πως είχε φοβερό πυρετό. «Πάντα έτσι είναι τις τέσσερις πρώτες μέρες, κι ύστερα, ποιος σου 'πε να το κοιτάξεις;», του είπα, θυμωμένη περισσότερο με τον εαυτό μου παρά μ' αυτόν. Τον ρώτησα αν ενεργήθηκε και μου είπε όχι. Το πρόσωπό του είχε ιδρώσει, το σκούπισα και του 'βαλα λίγη κολόνια · είχε κλείσει τα μάτια πριν μ' απαντήσει και δεν τα άνοιξε όσο το χτένιζα λιγάκι για να μην το ενοχλούν τα μαλλιά στο μέτωπο. Τριάντα εννιά κι εννιά ήταν πράγματι πολύ πυρετός. «Προσπάθησε να κοιμηθείς λιγάκι», του είπα, κι αναρωτιόμουν τι ώρα θα μπορούσα να ειδοποιήσω τον γιατρό Σουάρες. Χωρίς ν' ανοίξει τα μάτια έκανε μια κίνηση ενοχλημένος και τονίζοντας την κάθε λέξη μου είπε: Είστε πολύ κακιά μαζί μου, Κόρα». Δε βρήκα τίποτα να του απαντήσω, μόνο έμεινα στο πλάι του ώσπου άνοιξε τα μάτια και με κοίταξε με βλέμμα όλο πυρετό κι όλο θλίψη. Μηχανικά άπλωσα το χέρι να του χαϊδέψω το μέτωπο, αλλά μ' εμπόδισε με μια χειρονομία και κάτι πρέπει να τον πόνεσε στην πληγή γιατί συσπάστηκε απ' τον πόνο. Πριν προλάβω να αντιδράσω μου είπε με πολύ σιγανή φωνή: «Δε θα μου φερνόσασταν έτσι αν με είχατε γνωρίσει αλλού». Ήμουν έτοιμη να βάλω τα γέλια, αλλά ήταν τόσο γελοίο να μου μιλάει έτσι ενώ τα μάτια του γέμιζαν δάκρυα που μ' έπιασε πάλι το ίδιο πάθαινα πάντοτε, εκνευρισμός και σχεδόν φόβος, ένιωσα ξαφνικά να τα χάνω μπροστά σ' αυτό το φαντασμένο πιτσιρίκι. Βρήκα γρήγορα την αυτοκυριαρχία μου (αυτό το οφείλω στον Μαρσιάλ, μου 'χει μάθει να αυτοελέγχομαι και κάθε φορά τα καταφέρνω καλύτερα) , και σηκώθηκα σα να μην είχε συμβεί τίποτα, κρέμασα την πετσέτα στη θέση της και βούλωσα το μπουκάλι της κολόνιας. Επιτέλους τώρα ξέρουμε που βρισκόμαστε, και κατά βάθος ήταν πολύ καλύτερα έτσι. Νοσοκόμα, άρρωστος, και τέρμα ως εδώ. Την κολόνια να του τη βάλει η μάνα του, εγώ έχω κι άλλα να κάνω και α τα κάνω χωρίς πολλά μου 'πες – σου 'πα. Δεν ξέρω γιατί έκατσα πιο πολύ απ' όσο έπρεπε. Ο Μαρσιάλ μου είπε όταν του το διηγήθηκα πως ήθελα να του δώσω την ευκαιρία να μετανιώσει, να ζητήσει συγγνώμη. Δεν ξέρω, ίσως να 'ταν αυτό, ίσως και όχι, ίσως να 'μεινα για να συνεχίσει να με βρίζει, να δω ως που ήταν ικανός να φτάσει. Αυτός όμως έμενε με τα μάτια κλειστά κι ο ιδρώτας του έλουζε το μέτωπο και τα μάγουλα, σα να μ' είχαν βουτήξει σε βραστό νερό, έβλεπα μοβ και κόκκινες κουκίδες όταν έκλεινα τα μάτια για να μην τη βλέπω ξέροντας πως ήταν συνεχώς εκεί, και θα έδινα οτιδήποτε για να σκύψει και να μου ξανασκουπίσει το μέτωπο σαν να μην της είχα πει τίποτα, μα αυτό ήταν πια αδύνατο, θα 'φευγε χωρίς να κάνει τίποτα, χωρίς να πει τίποτα, κι εγώ θ' άνοιγα τα μάτια και θα 'βλεπα τη νύχτα, το πορτατίφ, το άδειο δωμάτιο, ένα ανάλαφρο άρωμα, λέγοντας και ξαναλέγοντας από μέσα μου εκατό φορές πως έκανα καλά που της είπα ό,τι της είπα, για να μάθει, για να μη με περνάει για παιδί, για να μ' αφήσει ήσυχο, για να μη φύγει.

Αρχίζει πάντοτε την ίδια ώρα, ανάμεσα έξι κι επτά το πρωί, πρέπει να 'ναι ένα ζευγάρι που 'χει φωλιάσει στις μάρκιζες της αυλής, ένα αρσενικό περιστέρι που γουργουρίζει και ένα θηλυκό που του απαντά, κάποτε κουράζονται, το είπα στην κοντή νοσοκόμα που έρχεται και με πλένει και μου φέρνει το πρωινό, σήκωσε τους ώμους και είπε πως κι άλλοι άρρωστοι είχαν παραπονεθεί για τα περιστέρια αλλά ο διευθυντής δεν

ήθελε να τα διώξει. Δεν ξέρω από πότε τα' ακούω, τις πρώτες μέρες νύσταζα πολύ και πονούσα για να τα προσέξω, μα εδώ και τρία πρωινά ακούω το γουργουρίσμα τους και μελαγχολώ, γιατί θα 'θελα να 'μια σπίτι και ν' ακούω το Μιλόρδο να γαβγίζει, ν' ακούω τη θεία Εστέρ που τέτοια ώρα σηκώνεται για να πάει στην εκκλησία. Καταραμένος πυρετός που δε λέει να πέσει, θα με κρατάνε εδώ μέχρι ποιος ξέρει πότε, σήμερα κίολας θα ρωτήσω το γιατρό Σουάρες, στο κάτω κάτω θα 'μια καλύτερα στο σπίτι. Κοιτάζτε, κύριε Μοράν, θέλω να είμαι ειλικρινής μαζί σας, η περίπτωση δεν είναι απλή. Όχι, δεσποινίς Κόρα, προτιμώ να εξακολουθήσετε να περιποιείστε εσείς αυτόν τον ασθενή, και θα σας πω γιατί. Οπότε, Μαρσιάλ... Έλα, θα σου φτιάξω ένα δυνατό καφέ, μου φαίνεται απίστευτη αυτή η ευαισθησία σου. Άκου να σου πω, μίλησα ιδιαίτερος με το γιατρό Σουάρες, και φαίνεται ότι ο μικρός...

Ευτυχώς σταματούν κάποτε, μάλλον θα πετάνε γύρω απ' την πόλη, είναι τυχερά τα περιστέρια. Τι ατελείωτη μέρα, χάρηκα που έφυγαν οι γέροι, τώρα το 'χουν βρει και έρχονται κάθε λίγο και λιγάκι μόλις μου ανέβηκε ο πυρετός. Εντάξει, κι αν είναι να μείνω ακόμα τέσσερις πέντε μέρες, τι έγινε; Στο σπίτι θα ήταν σίγουρα καλύτερα, αλλά πάλι θα είχα πυρετό και πάλι θα 'νιωθα άσχημα πότε πότε. Σκέψου πως δεν μπορώ ούτε περιοδικό να κοιτάξω, μια αδυναμία σα να μη μου 'χει μείνει καθόλου αίμα. Μα για όλα αυτά φταίει ο πυρετός, μου το είπε χτες βράδυ ο γιατρός Ντε Λουίζι κι ο γιατρός Σουάρες μου το ξανάπε το πρωί, ξέρουν αυτοί. Κοιμάμαι πολύ μα το ίδιο κάνει, λες και δεν περνάει η ώρα, πάντα είναι τρεις παρά, σα να 'χει σημασία αν είναι τρεις ή πέντε. Αντίθετα, στις τρεις φεύγει η κοντή νοσοκόμα κι είναι κρίμα γιατί μ' αυτήν αισθάνομαι καλά. Αν μπορούσα να κοιμηθώ μια και καλή ως τα μεσάνυχτα θα 'ταν καλύτερα. Πάμπλο, εγώ είμαι, η δεσποινίς Κόρα. Η νυχτερινή σου νοσοκόμα που σε πονάει με τις ενέσεις. Ξέρω πως δεν πονάς, χαζέ, αστεία, το 'πα. Κοιμήσου αν θέλεις, εντάξει. Μου είπε: «Ευχαριστώ», χωρίς ν' ανοίξει τα μάτια, μα θα μπορούσε να τα 'χει ανοίξει, ξέρω πως είχε στήσει κουβέντα το μεσημέρι με τη σπανιόλα, μ' όλο που του 'χουν απαγορέψει να μιλάει πολύ. Πριν βγω γύρισα απότομα και τον είδα που με κοίταζε, ένιωθα συνέχεια το βλέμμα του στην πλάτη. Γύρισα κι έκατσα στην άκρη του κρεβατιού, του πήρα το σφυγμό, του έφτιαξα τα σεντόνια που τα 'χε τσαλακώσει με τα χέρια του που έκαιγαν. Κοίταξε τα μαλλιά μου, ύστερα χαμήλωσε το βλέμμα αποφεύγοντας να με κοιτάξει στα μάτια. Βγήκα να φέρω τα απαραίτητα για να τον ετοιμάσω και μ' άφησε έτσι χωρίς λέξη, με το βλέμμα καρφωμένο στο παράθυρο, αγνοώντας με. Θα 'ρχόταν να τον πάρουν στις πεντέμισι ακριβώς, είχε ακόμα καιρό να κοιμηθεί, οι γονείς του περίμεναν στο ισόγειο γιατί θα τρόμαζε να τους δει τέτοια ώρα. Ο γιατρός Σουάρες, θα 'ρχόταν πιο πριν, να του εξηγήσει ότι έπρεπε να ολοκληρώσουν την εγχείριση, ή κάτι τέτοιο, να μην τον ταραξεί. Στη θέση του όμως έστειλε τον Μαρσιάλ, ξαφνιάστηκα βλέποντάς τον να μπαίνει, μα μου 'κανε νόημα να μην κουνηθώ, και στάθηκε στην άκρη του κρεβατιού διαβάζοντας την καρτέλα με τον πυρετό ώσπου να συνηθίσει ο Πάμπλο την παρουσία του. Άρχισε να μιλάει κάνοντας αστεία, του 'πιασε την κουβέντα όπως αυτός μονάχα ξέρει, κρύο στο δρόμο, τι ωραία να 'σαι σ' αυτό το δωμάτιο, κι αυτός τον κοιτούσε χωρίς να μιλάει, σα να περίμενε, ενώ εγώ ένιωθα πολύ παράξενα, θα 'θελα να φύγει ο Μαρσιάλ και να μείνω μόνη μαζί του, εγώ θα μπορούσα να του το πω καλύτερα απ' οποιονδήποτε άλλο, ή ίσως κι όχι, μάλλον όχι. Μα το ξέρω, γιατρέ, πάνε να με ξαναεγχειρίσουν, εσείς μου κάνατε την αναισθησία την άλλη φορά, ε, εντάξει, καλύτερα έτσι παρά να 'μια συνέχεια σ' αυτό το κρεβάτι και μ' αυτόν τον πυρετό. Το ήξερα πως στο τέλος κάτι έπρεπε να κάνουν γιατί από χτες με πονάει πολύ, ένας πόνος αλλιώτικος, πιο βαθύς. Κι

εσείς, κάθεστε εκεί, μην έχετε αυτά τα μούτρα, μη χαμογελάτε σα να με πηγαίνουν στο σινεμά. Φύγε κι εσύ και φιληθείτε στο διάδρομο, δεν κοιμόμουν δα τόσο που να μη δω, τις προάλλες, όταν νευριάσατε που σας φίλησε εδώ. Φύγετε κι οι δυο σας, αφήστε με να κοιμηθώ, όταν κοιμάμαι δεν πονάει τόσο πολύ.

Λοιπόν, παλιόφιλε, τώρα θα ξεμπερδέψουμε τα πράγματα μια και καλή, ε, μέχρι πότε θα μας πιάνεις το κρεβάτι; Μέτρα αργά αργά, ένα, δύο, τρία. Έτσι, συνέχισε να μετράς και σε μια βδομάδα θα τρως τη ζουμερή σου μπριζόλα στο σπίτι. Κοντά ένα τεταρτάκι, μωρό μου, κι ύστερα άντε πάλι ράψιμο.

Έπρεπε να δεις τα μούτρα του Ντε Λουίτζι, είναι μερικοί που δεν μπορούν να συνηθίσουν με τίποτα αυτά τα πράγματα. Κοίτα είναι ευκαιρία να ζητήσεις από τον Σουάρες να σ' αλλάξει όπως ήθελες, του είπα πως σ' έχει κουράσει πολύ αυτή η βαριά περίπτωση· ίσως και να σε πάνε στον δεύτερο όροφο αν το ζητήσεις. Καλά, κάνε όπως νομίζεις, τις προάλλες μου 'χες πάρει το κεφάλι και τώρα θες να κάνεις τη Σαμαρίτισσα. Μην τα βάζεις μαζί μου, για σένα το 'κανα. Ασφαλώς, για μένα το 'κανε. δε λέω, μα άδικος κόπος, απόψε θα μείνω μαζί του, το ίδιο και κάθε βράδυ. Άρχισε να ξυπνάει στις οχτώ και μισή, οι γονείς του έφυγαν αμέσως, γιατί ήταν καλύτερα να μην τους δει στα χάλια που είχαν, οι καημενοι, κι όταν ήρθε ο γιατρός Σουάρες με ρώτησε με σιγανή φωνή αν ήθελα να μ' αντικαταστήσει η Μαρία Λουίζα, μα του 'κανα νόημα να μ' αφήσει, κι έφυγε. Η Μαρία Λουίζα ήρθε πάντως για λίγο να με βοηθήσει να τον ανασηκώσουμε και να τον ησυχάσουμε, ύστερα ηρέμησε απότομα και σταμάτησε σχεδόν τους εμετούς· είναι τόσο αδύναμος που ξανάπεσε για ύπνο, σχεδόν ήσυχος, ως τις δέκα. Τα περισσότερα είναι, μαμά, για δεξ, άρχισαν το γουργούρισμα όπως κάθε πρωί, δεν ξέρω γιατί δεν τα διώχνουν, να πάνε σ' άλλο δέντρο. Δώσε μου το χέρι σου, μαμά, κρυώνω. Α, ονειρευόμουνα λοιπόν, μου φάνηκε πως ξημέρωσε κι ήταν τα περισσότερα. Συγγνώμη, σας πήρα για τη μαμά. Πάλι απόφευγε το βλέμμα μου, συνέχιζε να μου κρατάει κακία, πάλι έριχνε σ' εμένα το φταίξιμο. Τον περιποιηθήκα σα να μην είχα προσέξει πως ήταν ακόμα θυμωμένος, κάθισα κοντά του και του έβρεξα τα χείλια με πάγο. Όταν με κοίταξε, αφού του έβαλα κολόνια στα χέρια και στο μέτωπο, πλησίασα πιο κοντά και του χαμογέλασα. «Να με λες Κόρα», του είπα. «Ξέρω πως δεν τα πήγαμε καλά στην αρχή, θα γίνουμε όμως καλοί φίλοι, Πάμπλο». Με κοιτούσε αμίλητος. «Πες μου: Ναι, Κόρα». Με κοιτούσε πάντα. «Δεσποινίς Κόρα» είπε μετά, κι έκλεισε τα μάτια. «Όχι, Πάμπλο, όχι», τον παρακάλεσα, φιλώντας του το μάγουλο, πολύ κοντά στο στόμα. «Θα 'μια φια σένα η Κόρα, μόνο για σένα». Τινάχτηκα πίσω αλλά δεν πρόλαβα και μου πιτσίλησε το πρόσωπο. Τον σκούπισα, του ανασήκωσα το κεφάλι για να ξεπλύνει το στόμα του, τον ξαναφίλησα μιλώντας του στ' αυτί. «Συγχώρεσε με», είπε με αδύνατη φωνή, «δεν μπόρεσα να κρατηθώ». Του είπα να μη λέει ανοησίες, πως γι' αυτό ήμουνα εγώ εκεί, να τον φροντίζω, να κάνει όσο εμετό ήθελε, να ξαλαφρώσει. «Θα ήθελα να 'ρχόταν η μαμά», μου είπε κοιτάζοντας αλλού με άδειο βλέμμα. Του χάιδεψα λίγο ακόμα τα μαλλιά, του 'φτιαξα τις κουβέρτες με την ελπίδα πως κάτι θα μου πει, αλλά βρισκόταν πολύ μακριά και κατάλαβα πως θα τον έκανα να υποφέρει περισσότερο αν έμενα. Στην πόρτα γύρισα, και περίμενα· είχε τα μάτια ορθάνοιχτα, καρφωμένα στο ταβάνι. «Παμπλίτο», του είπα. «Σε παρακαλώ, Παμπλίτο. Σε παρακαλώ, καλό μου». Γύρισα στο κρεβάτι, έσκυψα να τον φιλήσω· μύριζε παγωνιά, μέσ' από την κολόνια, μύριζε εμετό, αναισθητικό. Αν μείνα μια στιγμή ακόμα θα βάλω τα κλάματα μπροστά του, γι' αυτόν. Τον φίλησα άλλη μια φορά και βγήκα τρέχοντας, κατέβηκα να φωνάξω τη μητέρα του τη

Μαρία Λουίζα: δεν ήθελα να ξαναγυρίσω όσο ήταν εκεί η μητέρα του, τουλάχιστον αυτή τη νύχτα δεν ήθελα να ξαναγυρίσω σ' εκείνο το δωμάτιο, κι έπειτα ήξερα πολύ καλά πως δεν υπήρχε λόγος να ξαναπάω, πως ο Μαρσιάλ και η Μαρία Λουίζα θα τα φρόντιζαν όλα, ώσπου να μείνει το δωμάτιο ελεύθερο.

Ο Χούλιο Κορτάσαρ γεννήθηκε στις Βρυξέλλες το 1914 και πέθανε στο Παρίσι το 1984. Σε ηλικία τεσσάρων ετών, εγκατέλειψε μαζί με την οικογένειά του το Βέλγιο για την Αργεντινή, όπου τελείωσε το σχολείο, σπούδασε φιλολογία και εργάστηκε ως καθηγητής για πέντε χρόνια, ενώ παράλληλα συνεργαζόταν με λογοτεχνικά περιοδικά. Το 1951, σε ηλικία 37 ετών, επέστρεψε στην Ευρώπη, στο Παρίσι, όπου έζησε ως το τέλος της ζωής του και έγραψε μερικά από τα σημαντικότερα έργα του ("Έφυγα από την Αργεντινή, όχι τόσο επειδή υπήρχαν πράγματα που εκεί μ' ενοχλούσαν, που οπωσδήποτε υπήρχαν, αλλά γιατί η Γαλλία αντιπροσώπευε για μένα, τότε, έναν τεράστιο πόλο έλξης", θα πει σε μια συνέντευξή του στην "El País", το 1982). Το 1961 επισκέπτεται την Κούβα, γοητευμένος από την επανάσταση, αναζητώντας απαντήσεις στις πολιτικές του ανησυχίες. Το ταξίδι αυτό θα γίνει η αφορμή να αποκτήσει σαφή ιδεολογική συνείδηση, θα υπερασπιστεί την Κούβα του Τσε και του Κάστρο και αργότερα τη Νικαράγουα των σαντινίστας. Το 1970 επισκέπτεται τη Χιλή και παρευρίσκεται στην πανηγυρική τελετή ανάληψης της εξουσίας από τον Αλιέντε. Μαθητής του Μπόρχες, συγκοιτάται ανάμεσα στους κορυφαίους λατινοαμερικανούς συγγραφείς και στους σπουδαιότερους μοντερνιστές του 20ού αιώνα. Το έργο του αφομοιώνει μ' έναν τελείως φυσικό τρόπο τις ανανεωτικές τεχνικές του σύγχρονου μυθιστορήματος και συνδυάζει τη δημιουργική φαντασία με το ρεαλισμό, διαφέρει όμως, από το έργο άλλων λατινοαμερικανών συγγραφέων, γιατί απ' αυτό απουσιάζει σχεδόν παντελώς το στοιχείο του μπαρόκ και του μαγικού ρεαλισμού. Μεταξύ των πολλών και σπουδαιών έργων του ξεχωρίζουν τα: "Μυστικά όπλα" (1958), "Τα βραβεία" (1960), "Ιστορίες των κρονόπιο και των φάμα" (1962), "Το κουτσό" (1963), "Όλες οι φωτιές η φωτιά" (1966), "Το βιβλίο του Μανουέλ" (1973), "Οκτάεδρο" (1974) και τα "Los Reyes", 1949, "Bestiario", 1951, "Final de Juego", 1956, "Ο γύρος της μέρας σε ογδόντα κόσμους" ("La vuelta al día en ochenta mundos"), 1967, "62: Μοντέλο συναρμολόγησης" (1968) κ.ά